

USA a NATO nikdy nebyly sankcionovány za rozpoutání války. Proč?

- CZ24 News | 2. března 2022

UKRAJINA: Reakce na ruský útok na Ukrajinu, ať už si o něm myslíte cokoli, odhalila dvojí standardy Západu.

Západ zaujal extrémní postoj vůči Rusku kvůli jeho invazi na Ukrajině. Tato reakce odhaluje vysokou míru pokrytectví, uvažíme-li, že války vedené USA v zahraničí nikdy neměly takovou trestní odezvu, jakou by si zasloužily.

Pokud současné události na Ukrajině něco prokázaly, pak to, že Spojené státy a jejich transatlantičtí partneři jsou schopni téměř beztrestně běhat po rozvrácené planetě – v Afghánistánu, Iráku, Libyi a Sýrii, abychom jmenovali alespoň několik horkých míst. Mezitím jsou dnes Rusko a Vladimir Putin kvůli svým akcím na Ukrajině téměř ve všech mainstreamových médiích líčeni jako druhý příchod nacistického Německa.

Nejprve si něco ujasněme. Pokrytectví a dvojí metr samy o sobě neposkytují ospravedlnění pro zahájení nepřátelských akcí ze strany jakékoli země. Jinými slovy, to, že země bloku NATO od roku 2001 bez vážných následků razí cestu bezohledného ničení po celém světě, nedává Rusku ani žádné jiné zemi morální licenci k podobnému chování. Musí existovat přesvědčivý důvod, aby země schválila použití síly, a tím se zavázala k něčemu, co lze považovat za „spravedlivou válku“. Proto se nabízí otázka: Lze dnešní jednání Ruska považovat za „spravedlivé“ nebo přinejmenším pochopitelné? Odpověď ponechám na lepším posouzení čtenáře, ale bylo by nečinné nezohlednit některé důležité detaily.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘISPĚT

Pouze konzumenty mediálních fast foodů hlavního proudu by mohlo překvapit, že Moskva varuje před rozšiřováním NATO již více než deset let. Ve svém dnes již proslulém projevu na Mnichovské bezpečnostní konferenci v roce 2007 se Vladimir Putin shromážděných globálních velmocí pronikavě zeptal: „Proč je nutné při tomto rozšiřování [NATO] umisťovat vojenskou infrastrukturu na naše hranice? Může někdo na tuto otázku odpovědět?“ Později v projevu uvedl, že rozšiřování vojenských prostředků až k ruským hranicím „nijak nesouvisí s demokratickým rozhodnutím jednotlivých států“.

Nejenže se obavy ruského vůdce setkaly s předvídatelnou mírou ignorance za ohlušujícího zvuku cvrčků, NATO od toho dne udělilo členství dalším čtyřem zemím (Albánii, Chorvatsku, Černé Hoře a Severní Makedonii). Jako myšlenkový experiment, který by mohl provést i hlupák, si představte reakci Washingtonu, kdyby Moskva budovala neustále se rozšiřující vojenský blok například v Jižní Americe.

Skutečný důvod k znepokojení Moskvy však nastal, když USA a NATO začaly zaplavovat sousední Ukrajinu oslnivým množstvím sofistikovaných zbraní na pozadí výzev ke členství ve vojenském bloku. Co by se proboha mohlo pokazit? Podle Moskvy začínala Ukrajina představovat pro Rusko existenční hrozbu.

V prosinci Moskva, které rychle došla trpělivost, doručila USA a NATO návrhy smluv, v nichž požadovala, aby zastavily jakoukoli další vojenskou expanzi na východ, včetně přistoupení Ukrajiny nebo jiných států. Obsahoval výslovné prohlášení, že NATO „nebude provádět žádné vojenské aktivity na území Ukrajiny ani jiných států východní Evropy, jižního Kavkazu a střední Asie“. Návrhy Ruska se opět setkaly s arogancí a lhostejností západních představitelů.

I když se názory lidí na další šokující kroky Moskvy budou lišit, nikdo nemůže říci, že nebyl varován. Koneckonců, není to tak, že by se Rusko 24. února probudilo a najednou se rozhodlo, že je báječný den na zahájení vojenské operace na území Ukrajiny. Takže ano, lze argumentovat tím, že Rusko mělo obavy o vlastní bezpečnost jako ospravedlnění svých akcí. Bohužel totéž lze asi obtížněji říci o Spojených státech a jejich přísluhovačích v NATO, pokud jde o jejich válečné chování v průběhu posledních dvou desetiletí.

Vezměme si nejznámější příklad, invazi do Iráku v roce 2003. Tato katastrofální válka, kterou západní média označila za nešťastné „selhání zpravodajských služeb“, představuje jeden z nejhorších aktů nevyprovokované agrese v poslední době. Aniž bychom se příliš pouštěli do nejasných detailů, Spojené státy, které právě utrpěly útoky z 11. září, obvinily iráckého prezidenta Saddáma Husajna z ukrývání zbraní hromadného ničení. Namísto úzké spolupráce se zbrojnými inspektory OSN, kteří se na místě v Iráku pokoušeli ověřit tato tvrzení, však USA spolu se Spojeným královstvím, Austrálií a Polskem zahájily 19. března 2003 proti Iráku bombardovací kampaň „šok a úder“. Toto hrubé porušení mezinárodního práva v mžiku způsobilo smrt, zranění nebo vysídlení více než milionu nevinných Iráčanů.

Centrum pro veřejnou integritu (Center for Public Integrity) uvedlo, že Bushova administrativa ve snaze posílit veřejnou podporu pro nadcházející krveprolití učinila v letech 2001 až 2003 více než 900 nepravdivých prohlášení o údajné hrozbě, kterou Irák představuje pro USA a jejich spojence. Přesto západní média, která se stala nejzuřivějším šířitelem vojenské agrese, nějak nedokázala najít žádnou chybu v argumentaci pro válku – tedy samozřejmě až do chvíle, kdy už byly boty a krev na zemi.

V dokonalejším světě by se dalo očekávat, že USA a jejich spojenci budou po tomto osm let trvajícím „omylu“ proti nevinným vystaveni tvrdým sankcím. Ve skutečnosti sankce byly, jen ne proti Spojeným státům. Ironií osudu byly jediné sankce, které z tohoto šíleného vojenského dobrodružství vyplynuly, proti Francii, členu NATO, který odmítl spolu s Německem pozvání k účasti na iráckém krveprolití. Globální hypervelmoc není zvyklá na takové odmítnutí, zejména od svých údajných přátel.

Američtí politici, sebevědomí ve své božské výjimečnosti, požadovali bojkot francouzského vína a balené vody kvůli „nevědčnému“ odporu francouzské vlády k válce v Iráku. Jiní agitátoři za válku prozradili nedostatek vážnosti, když trvali na tom, aby oblíbená položka jídelníčku známá jako „hranolky“ byla nahrazena názvem „hranolky svobody“. Zdá se tedy, že nedostatek francouzských bordeaux spolu s únavným předěláváním jídelních lístků v restauracích byly jedinými skutečnými nepříjemnostmi, které USA a NATO utrpěly za nevybíravé ničení milionů životů.

A nyní srovnajte tento přístup v rukavičkách k USA a jejich spojencům se současnou situací týkající se Ukrajiny, kde jsou misky vah spravedlnosti jasně převáženy v neprospěch Ruska, a to navzdory jeho nikoliv bezdůvodným varováním, že se cítí být ohroženo postupem NATO. Ať už si člověk myslí o

konfliktu, který nyní zuří mezi Ruskem a Ukrajinou, cokoli, nelze popřít, že pokrytectví a dvojí metr, který je na Rusko uplatňován jeho věčnými kritiky, je stejně šokující jako předvídatelný. Rozdíl je však v tom, že dnes vybuchují bomby.

Kromě přísných sankcí vůči ruským jednotlivcům a ruské ekonomice, které asi nejlépe shrnul francouzský ministr hospodářství, jenž prohlásil, že jeho země je odhodlána vést „totální ekonomickou a finanční válku proti Rusku“, došlo k hluboce znepokojující snaze umlčet zprávy a informace přicházející z těch ruských zdrojů, které by západní veřejnosti mohly dát možnost nahlédnout motivace Moskvy. V úterý 1. března se YouTube rozhodl zablokovat kanály RT a Sputnik pro všechny evropské uživatele, čímž umožnil západnímu světu zmocnit se dalšího kusu globálního narativu.

Vzhledem k tomu, jak bylo Rusko očerňováno v „říši lži“, jak zemi svých politicky motivovaných pronásledovatelů nazval Vladimir Putin, se někteří mohou domnívat, že si Rusko zaslouží nepřetržité výhrůžky, kterých se mu nyní dostává. Ve skutečnosti nemůže být nic vzdálenějšího pravdě. Tento druh globálního velikášství, který připomíná jakousi bezmyšlenkovitou kampaň na podporu ctnosti, jež je nyní tak populární v liberálních hlavních městech, kromě toho, že zbytečně rozdmýchává již tak nestabilní situaci, předpokládá, že Rusko je naprosto špatné, tečka.

Takový bezohledný přístup, který neponechává žádný prostor pro debatu, žádný prostor pro diskusi, žádný prostor pro pohled na ruskou stranu v této nesmírně složité situaci, zaručuje pouze další střety, ne-li plnohodnotnou globální válku, v budoucnu. Pokud Západ aktivně neusiluje o vypuknutí třetí světové války, bylo by vhodné přestat s ohavným pokrytectvím a dvojími standardy vůči Rusku a trpělivě naslouchat jeho názorům a verzi událostí (i těm, které prezentují zahraniční média). Není to tak neuvěřitelné, jak si někteří lidé možná přejí věřit.

Robert Bridge je americký spisovatel a novinář. Je autorem knihy „Půlnoc v americkém impériu,“ Jak korporace a jejich političtí služebníci ničí americký sen. @Robert_Bridge

[ZDROJ](#)